

Embriyonun Genleri

Başlarda yapılan müdahaleler sadece bebeğin doğuştan ciddi bir sakatlığı, kusuru olma ihtimalini belirlemeyi ve bunları düzeltmeyi hedefliyordu. Koruyucu hekimliğin adeta son noktasıydı bu. Hastalık ortaya çıkmadan değil, hastalığı taşıyabilecek birey henüz ortada yokken müdahale.

Anne babaların doğacak çocuğun tüm özelliklerini önceden öğrenme ve değiştirme arzuları sadece sağlık sorunlarıyla sınırlı değildi elbette. Belki çocuk "normal" olacaktı, ama bu zaten tartışmalı ve sübjektif bir kavram değil miydi? Aile çocuğun daha güzel, atletik yapılı, hastalıklara dirençli, zeki ve yetenekli olmasını istiyor olabilirdi.

Normalde bu konularda çok muhafazakâr davranan ve yeni teknolojiler karşısında ilk tepkileri bu teknolojileri yasaklamak olan devletler de bu sefer bin bir türlü sınırlamayla da olsa, genetik müdahalelere izin verdi. Ama onların derdi yeni nesillerin daha uzun boylu bireylerden oluşmasından çok şiddete, teröre ve intihara daha az eğilimli olmasıydı. Genlerle oynamak devlet açısından aşılama kampanyalarının bir üst versiyonuydu uzunca bir süre.

Ancak gelişen ve ucuzlayan teknoloji, her bireyin hem genetik şifresini çözmeyi hem de hayatının bütün ayrıntılarını kaydetmeyi mümkün kılınca işler değişti. Artık X genini taşıyan ve taşımayan insanların Y davranışını sergileme veya Z hastalığına yakalanma ihtimalini hesaplamak, binlerce araştırmacının yıllarca uğraşmasını değil sadece bir tuşa basmayı gerektiriyordu. Bu tarz bilginin güvenilirliği ile doğmamış çocuğun genlerini değiştirmenin kolaylığı birleşince, çocuk yapmak çok daha "bilimsel" bir hal aldı. Doğal olanın üzerinde ufak düzeltmelerle başlayan süreç, giderek yepyeni gen dizilimlerinin hatta yeni genlerin denenmesi noktasına ulaştı.

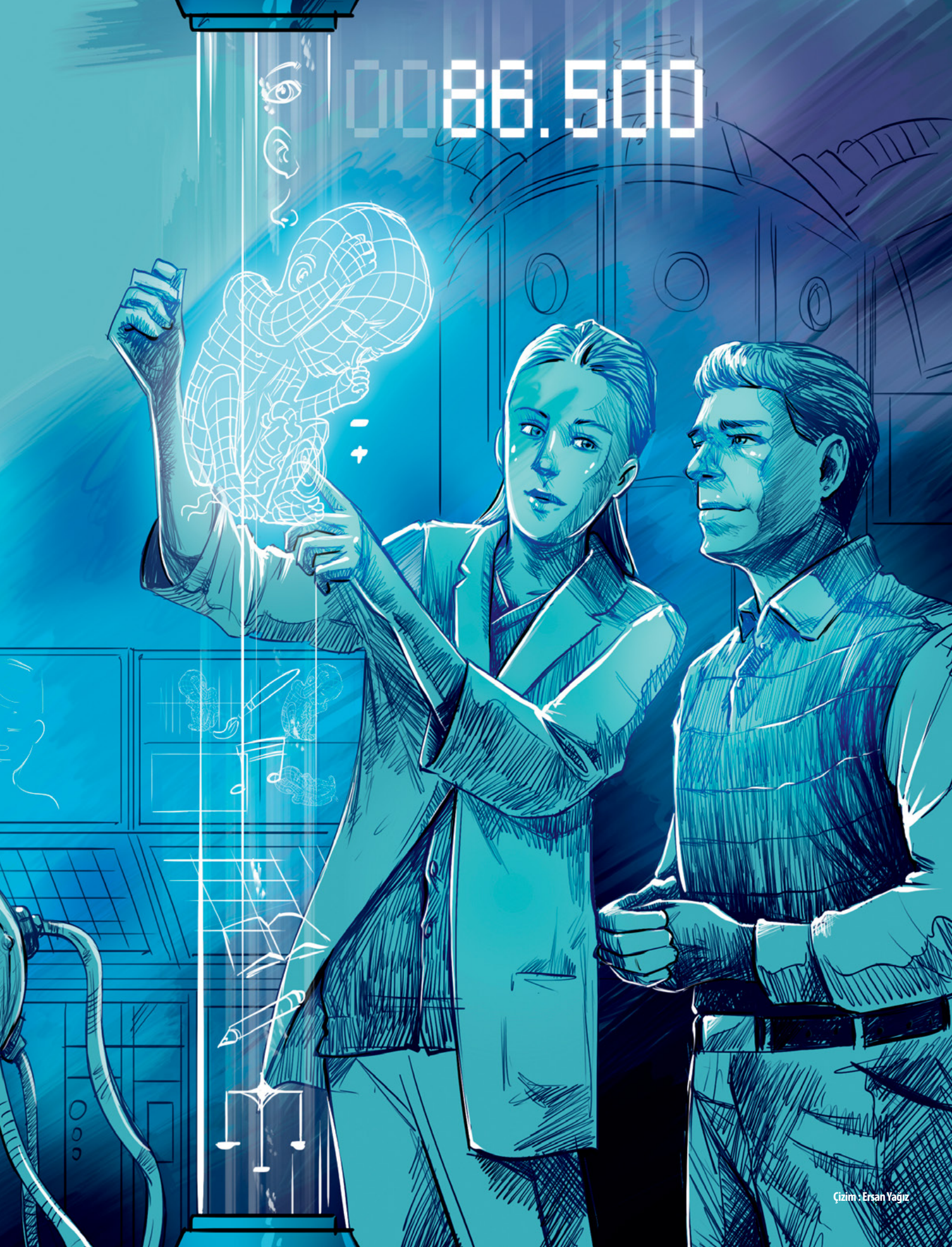
Elbette Toprakana kültürü bu konuda son derece sert tepkiler vermiş, egemen oldukları birimlerde uygulamayı yasaklatmış, bunu başaramadıkları yerlerde de

en azından kendi çocuklarının genetiğinin "doğal" yollardan belirlenmesini sağlamıştı. Onlar her tür insanın dünyaya gelmeye hakkı olduğunu savunuyordu. Başlarda başarılı da oldular yasaklama çabalarında. Ancak onları dinlemeyen topluluklar bu teknoloji sayesinde o kadar büyük üstünlük kazandı ki, zaman içinde eriyip gittiler. Zaten her toplumda ön plana çıkan bilim, sanat ve fikir insanları bu teknolojinin ürünüydü. Teknoloji, adeta bilinçli bir aktör gibi, kendisini seçmeyen grupları tarih sahnesinden siliyordu.

Toprakana kültürünün itirazına yol açan, bir süre sonra ideal insanın bulunacağı, ondan sonra da doğacak her çocuğun tıpatıp aynı genetik dizilime sahip olacağı korkusuydu. Ancak "ideal" kavramının çok katmanlılığının, zamana, yere ve hatta arza ve talebe göre değiştiğini göz ardı etmişlerdi. Belli bir genetik kodun sporun filanca dalında büyük başarı getirdiğinin kanıtlanması, bütün insanları o genetik kodu istemeye yöneltmedi, çünkü çocuklarının bilimde, sanatta, sosyal hayatta veya sporun başka bir dalında başarılı olmasını isteyen anne babalar da vardı. Ayrıca genetik kodlar da, tıpkı moda olan diğer şeyler gibi, yayıldıkça değerini ve özelliğini kaybediyor, toplumun seçkinleri yeni modalar peşinde koşuyordu.

Anne babanın çocukla kurduğu duygusal bağa gelince, o işin en kolay kısmı. İnsan hâlâ görsel bir bilgi işlemci ve odağı da hâlâ insan yüzü. Dolayısıyla yüz hatlarını belirleyen gen kombinasyonlarına fazla dokunulmadığı süreçte anne babalar "doğal" ve "yapay" dizilimler arasında hiç bir fark göremiyor.

0088.900